

MURÁNYI ZITA

áldás

*számomra az áldás amikor valami láthatatlan erő
izzó hővé kovácsolja a sugarak milliárdját
a felhők közt egy hatalmas sárga szívdobbanás
bontogatja a nap millió szirmát*

*hogyan van még isten érdemes átvészelné az éjszakát
talán ennyi a hétköznapi föltámadás
az ég mint egy rendíthetetlen mozsár
őrli föl saját mulandóságát*

*a csönd is áldás amikor sárga cimballmát
hasítja el százezer napsugár meghallani
az isten visszhangját de most még csönd van
léptek zaja sem veri föl a böszörményi utcát*

*két halvány napsugár cirógatja a felhők
kulcsontját a korbács
ezek az apró felhőmorzsák
a mennyeket is fölkoszorúzzák*

*és ha az áldás onnan se látni tisztán
hány esőcsepp gördült át
az isten arcán míg el nem
takarta a szivárvány.*

magántulajdon

*a holdba sárga tűlevelek
karmolnak az esti sugarak
itt ülök a fény ölében és nézem a tájat
ahogy magához öleli a virradat*

*a fény ölében ülök
és arcomhoz szorítom a holdat
körülföttem egy univerzum sűrög
és lila fényébe mosdatja a tejutat*

*itt ülök egy csillag száján
és a tátongó sötétségből iszom*

*az estéknek vége
de a fénybe is elkísér a szomj*

*ha ölébe ejtem sárga tutajom
egy másik korong
tört fényű mécse a napcsillókon
fölragyog*

*vagy ahogy fák körül a lomb
bennem az isten szorul össze
mint elidegeníthetetlen
lelki magántulajdon.*

mint

*mint rendíthetetlen feszület
amin az égitestek elnehezülnek
abból még nem lesz éjszaka ha a holdfényben
a csillagok ezüstös konttyá rezdülnek*

*csak az ég öregszik
homlokán megszaporodnak a ráncok
ezer és ezer zöld kolomp
dobol a menny ritmusára a lomb*

*majd ha megistenül az ág
az ég homlokán a szürke konty
fényé bomlott egy platán törzsére
a világosság sodor nyakláncot*

*és virággá hasadnak hajnali forgácsok
sebes méz csurog a tulipánszáraikon
méhdongásból sajtolnak ki
alázatot a lázas szíromkovácsok*

*két szárnyukon az isteni súly
a nap cintányérjának int búcsút
az éjszaka mint megváltatlan keresztút
holdfényel porozza be a csillagkoszorút.*